

Em va semblar gairebé perfecte anar amuntegant records sobre una pila de papers envellits pel desús, tot i que ara, capficat en això, a poc més de línia i mitja, em pregunto si queda algun record per reciclar. Si el passat no deu estar ja massa amidat de tinta. Si em deu quedar una mica de quelcom indeterminat en alguna part que pugui cedir a la meva represa pretensió de nostàlgia sense patir l'aclaparament de la meva monòtona literatura. És cert que he escrit aquest adjectiu en una arrencada de vanitat imparable i precipitada, però sempre necessito inflar el meu ànim per fonamentar aquest fràgil discurs. De totes maneres, pot importar-li a algú? No sóc aquí, assegut, per buidar un nou grapat de solitud sobre la fusta tremolosa d'aquesta taula? —quina fragilitat l'afligeix?, hauré de creure, al final, que són els embats d'aquest obstinat exercici?—, quins records em queden sense asfixiar entre la meva lletra menuda i atapeïda?

En una ocasió vaig escriure una veritat a mig fer: la meva vida és blava com la tinta. I ho vaig interpretar com l'estímul convenient per desencadenar un poema. Al marge d'un apunt enigmàtic i incoherent no vaig fer altra cosa que afirmar una realitat que no pren descans en cap moment. El bolígraf s'ha tornat un apèndix més de la meva desorientada anatomia: una extremitat sagnant que bomba el cor de la solitud quan el meu cos roman aturat en les indeterminades dimensions del buit.

Els records no deixen de ser un grapat de vaguetats insalvables a l'oblit que s'arxiven amb mesurada malaptesa en la memòria. Tal com poden quedar aquests fulls i aquest inconcret quadern de reciclatge... No es poden reciclar els records sinó amb la imaginació, per això difereixen tant del negatiu que ens queda en la memòria. La meva vida és blava com la tinta, sí. Puc tancar els ulls i veure'm, immediatament, inclinat sobre un munt de fulls blancs, sota el pes de la memòria inútil desordenant-se pel poc rigor de la meva falsa extremitat. Abatut, enfront d'una taula que tremola amb les convulsions de la meva mà, i una llum groguenca obrint-se pas entre la solitud i la tristesa que hereten tots els records que relato.

He intentat ofegar trossos per la falsa buidor de l'excusat, amb la ingènua pretensió d'alliberar-me del que he estat o he pogut arribar a ser. Perquè sempre he reivindicat el penediment sobre certs actes enfront dels que pretenen justificar les seves misèries. Però alguns retalls —els més dolorosos— se solidifiquen com un quist sobre el pom de la porta que vas tocar o el gest après per reclinar el cap. És clar que, qui podrà ser mai com un mirall que no reté res del que toca i tot ho torna indiferent?

Podria dir, mirant de ser original, que aquell pensament em sobrevingué mentre orinava sobre la bocabadada tassa del vàter; o quan els meus peus es trobaren aqueix

matí i per primera vegada, amb el tacte, aspre per l'ús, de les sabatilles; o quan començaren a sagnar-me les genives per la violència higiènica del raspall de dents. Podria dir que tots els esdeveniments nous d'aquell dia envelliren a l'instant amb aquella sensació que es diluïa com un verí per les me-ves entranyes, amb la desmanegada col·laboració que oferia la inèrcia de les meves venes. No fou un pressentiment, ni un frívola i pretensiosa actitud d'endevinació. Ni una preocupada emoció de contrarietat fruit de l'excitació i del nerviosisme. Ni tan sols la postergada i tardana intenció, inexplicablement heroica, d'afrontar un adéu amb només donar l'esquena. Simplement ho vaig saber: ella no hi seria. Cert que hauria d'haver-me quedat al llit i deixar-me immobilitzar pel desencant que emanava d'aquella certesa, però així i tot vaig saltar al món disposat a viure aqueix moment, amb el patètic valor dels sentenciats a mort, amb el dolor afanyant-se per sortir-me a l'encontre.

La seguretat cresqué a mesura que avançava el dia. Cresqué amb cada decisió equivocada que seguí prenent. Fer el trajecte amb el tren en lloc d'utilitzar l'última llibertat que m'oferia el cotxe. Amb cada pàgina en què descobria al periòdic l'inútil afany de connectar-me amb la realitat, de fer-me sentir el pas del temps transcorrent a costa del meu esforç. Amb cada parada durant el recorregut que alimentava la meva exasperació i el meu ja encruelit descoratjament. Ho llegia en cada rostre que sorprenia mirant l'indissimulable deixadesa que començava a prendre la meva vida. Cresqué i ocupà cada partícula del meu ésser, que s'abandonava per tota resposta, potser perquè per fi viatjava sobre la terra amb la major de les evidències encreuada d'humitats en la meva gola: ella deixava de ser meva. Qualsevol altra justificació dissuasiva s'embussava en el meu cap, pres per la lògica de la seguretat somiada. Qualsevol pretext que volguera fer-se fort en el meu interior rodava buit i sense sentit als meus peus.

Una altra seguretat vaig tindre: viatjava enlloc. L'espai que em colpejava amb els seus sorolls i les seves olors, els carrers que abans coneixia i recorria amb una ansietat diferent, es desdibuixaven en un nou mapa que ara marcava la caminada absurda per complir una desgraciada profecia ajornada: aquella en què es llegien els nostres noms sobre una taula de gel tocada de primavera.

Vaig arribar massa prompte. Tres hores abans d'allò que s'havia acordat, però no m'importà perquè vaig considerar que no hi havia res més valuós que rendir-se davant de l'evidència. Em vaig instal·lar en un banc de metall esguitat de taques de rovell, enfront d'una botiga de roba femenina per la qual desfilaren desenes de dones i cap diferent de l'altra. Totes eren, en el fons, aparentment iguals, pel que deduï que també s'esvaïa el meu únic punt de referència. Vaig dissimular l'espera amb el periòdic. El món semblava obcecat a mantindre el seu desordre i excitació més enllà de les meves aparents seguretats. Els homes s'enganyaven, morien, lluitaven i res no em paregué tan desgraciadament lamentable com la mort que jo mateix estenia sobre el meu cos i transportava d'un costat a un altre, confirmant-se eterna.

Només em vaig alçar per arribar fins al lloc on havíem acordat la trobada: una petita botiga de discos constantment habitada per dependents fastiguejats i joves que ignoraven que no tot el so que vessaven els altaveus era música. Em vaig apropiat de la senzilla invisibilitat que dóna l'anonimat i vaig deambular entre els estants com un espectre, atent tan sols al xiuxiueig de les portes automàtiques en obrir-se i tancar-se. A cada veu que em semblava reconèixer. A cada esquena que m'era familiar, a cada perfum que intentava arrancar-me diversos records d'un sol cop. A cada petit apunt d'esperança que el temps acabà per sufocar. Ella no volgué ser cap ni una de les persones que accediren al local durant les dues hores que durà aquella espera. No volgué ser res en absolut més enllà de les meves pretensions. Tan sols la confirmació d'un infantil presagi, que el dia havia intentat frenar enfront de la inesperada sobrietat del meu ànim, movent-se en una laboriosa mudança amb l'objecte de canviar de lloc els sentiments molestos.

Dues hores després d'allò que s'havia acordat en una imprecisa i dolorosa conversa telefònica, vaig caminar lentament fins a la primera parada d'autobusos que poguera permetre'm una nova tornada. Vaig recordar la carta que portava amb la ingènua pretensió de seguir materialitzant d'alguna manera l'amor que sentia tan pròxim i, fent una petita arreplega de ràbia, la vaig fer en tants bocins com em dictava l'ànima.

No vaig mirar cap arrere en soltar la deixalla fragmentada del que anava a ser la meva última vigília de xiquet vell. Assegut en l'autobús em vaig dictar una aclaparadora llista de tasques que cobriren l'immens abisme que s'obria inexorable, com la clivella d'un edifici antic, i vaig sentir una ximple esperança que em llepava els ossos. Volia creure així que els dies se succeïrien com una condemna que acabaria acceptant amb l'ànim absurdament complagut. Dies en què acabaria creient que el temps seria la llosa implacable que enterraria els records definitivament. En els que podria estar predisposat a oblidar-la amb la justa premeditació, superada l'angoixa per l'absència i el silenci. Volguí creure-ho com si en aqueix mateix pensament ja hi haguera alguna cosa de raonable per seguir vivint.

Però els meus pensaments no s'acovardiren sota el pas del temps. Seguien avant en una ebullició constant, determinant el meu ésser fins la seua imatge aturada en el meu cervell. Intentí contindre el seu record en una xicoteta cuirassa de mentides que no s'esquerdés per les nits i no tornar a haver de ser el nen que pintava els seus ulls de nostàlgia enfront del somriure en brillantor de la seva fotografia, donant mesura controlada als meus sentiments. Però en arribar a casa em deixí vèncer per l'enyorança. Hi hagué un moment en què vaig creure que podria deixar-la anar de la meua vida, però el meu cor no suportava tant d'espai insalvable, tanta llunyania hostil.

Em paregué més raonable acostumar-me a acceptar aqueix motiu constant que la vida m'oferia per pensar en ella. Tot el que existia era un breu apunt sobre la seva persona, una breu imitació dels seus colors. Era com si visqués al mateix temps concreta en el seu cos, sinuós i suau, i escampada en detalls per l'univers, interceptant les meves

rutes. Encara en aquests moments, en els que intente anar apilant records sobre un munt de papers envellits pel desús, després de tant de temps de silenci, volguera poder aturar-me uns instants en el gest que modelaren les seues carícies i agafar l'alè suficient per mantindre la braçada contra corrent que m'ofereix la vida. Volguera deixar-me portar per tot el que em rodeja, tot el que ocorre. Però tot el que flueix sota els meus peus acaba en el seu nom i la vida s'ha tornat, així, en un inacabable epíleg.